

ironično programiran poskus dvosmiselnega izražanja z lomljenjem besed, igra besednih znamenj in pomenov s temi in onimi mitičnimi fragmenti.

Peter Košak (1943, Maribor) je maturo še končal v Sloveniji, kot študent prava pa se je z enaindvajsetimi leti že znašel v Avstraliji, kjer je kot skoraj vsi priseljenci z neskončnim menjavanjem poklicev prvih deset let iskal tla pod nogami, prepotoval Avstralijo podolgem in počez in se končno ustalil pri delu za stare in onemogle v Melbournu. Leta 1982 je v samozaložbi izdal pesniško zbirko *Znamenje*, verze pa so mu med drugim objavili tudi že v *Dialogih* in v *Le livre slovène*. – Njegovo poezijo zaznamujeta na eni strani neučakanost in nekakšno boemsko veselje za igro, na drugi kocbekovska kontemplacija in subtilnost. Verzi ostajajo zato pogosto podobni naglim, nenadzorovanim doživljajskim erupcijam, ki jim ni do oblikovnih fines, že naslednji trenutek pa iz njih zadiha tako inteligenčen in obenem bridek humor, orkestriran z daljnimi odmevi iz Kocbeka in Fritza, mogoče Koviča, da smo ga, tega našega pesnika iz daljne Avstralije, pripravljeni nemudoma posvojiti – kljub vsem nepopolnostim.

Matjaž Kmecl

Jože Žohar

IZ CIKLA
AURORA
AUSTRALIS

Ti veš: moj odhod od tod
je ena sama bolečina.
Ti veš, kako bo dolga pot
in kje je ona, druga domovina.
Veš, kako samo me pol odhaja,
kako me pol za vedno tu ostaja.

NIČESAR
NE REČE

Ničesar ne reče
ob koncu poti.
Povem mu, da me skrbi
njegov molk.
Strmi in molči. Ta hrib.

Dvigni se voda v oči!
Nihče ne bo videl,
nihče ne bo vedel,
kaj tu koga boli,
le ti in v tebi jaz.

Ničesar ne reče,
ob koncu poti.
Strmi in molči. Ta hrib.

Ničesar ne rečem,
ob koncu poti.
Strme in molče odhajam.
Nosim ta hrib.

IZ VSAKE
SENCE KRI

Razrila sva rušo nad nama
in sama sva šla z oparjeno dušo
po negotovo tolažbo pod vznožja gora.
Tam nam je vsaka meglica,
vsaka najina senčica šepetala,
naj vendar ostaneva,
ostaneva doma,
kjer je iz vsake sence kri kapljala,
iz dni, ko sva še tam bila.

KAKO KAKO...

Kako me zdaj nese ta sila,
kako mi zdaj plavajo ribe v očeh,
kako me na skalovju razbija
ta smeh, ta bes zatajene krvi!

Kako me zdaj ljubi ta voda,
s kakšnim hladom me jemlje,

kako so namrščeni starci nam mano,
kako mi, svojemu tujcu, grozé!

Kako zdaj potujem v kristalu,
kako me prav nič tu ne vara,
kako si zaslužim vsak trn, vsak nož,
ki po svoje me reže in para!

Kako se naj zvežem med hribe,
kako naj vodi povem svoje pravo ime,
kako naj ostanem, ostanem nerazdeljen,
kako naj ne odidem neranjen od nje?

NA MEJI Tu sva: ti v meni,
jaz v tebi,
obenem nobeden
v nobenem obenem.
Blizu je meja in
meja med nama.
Še v teh zadnjih trenutkih
te pijem, kolikor te morem,
a žeja nikakor ne ugasne.
Ti se molčeča iskriš,
ponujaš mi črne orhideje,
ki ne ovenejo, praviš z očmi,
niti do še tako daljne,
človeku zadnje možne meje.

DO RAN na rod on dan na dno do ran
DO RAN sem v sebi v tebe se zagrebel
iz pra skal tvoj utrip sem
raz to čil tek temnordečih rek
o krog pust inje sem
objet s teboj objet
v ta žgoči sen pustinje

o kje
kako je zdaj domovina

svetinja in duh ovna oče vina
 o s lep a je ne vidi nas
 ne ve kako temo poljubljamo
 kako se v njo izgubljam

o levinja luna bo le čin njenih
 men do ran do ran

ob molk njen spev o Lepi Vidi
 špalirji črnih mož žena v pomiku
 mimo pozlačenih krst otrok
 o smrt duh ovna mi gremo
 vsak s svojo za tem njeno sliko
 med otrple mir ne ne to pir je
 pod okriljem palm in norfolških cipres
 skrlup krvi zlo vencev
 v grenke korenine se zajeda
 iz krtin pod marmorjem
 zbor zlo vencev žalostno prepeva
 o kriza 'n tema

o levinja luna bo le čin njenih
 men do ran do ran
 kam niti se množijo spomeniki
 mini piramide večnih nikoli faraonov
 livadne table neprebranih knjig
 s poznanimi imeni in
 stalnimi naslovi
 v sveži vezenini rušinih knjigarn